

*De Weg naar Boven is hobbelig
Mijn Paranormale Avonturen*

Paul Leeters

*een zoektocht naar verborgen waarheden
die de stoffelijke zintuigen overstijgen*

Paul Peeters

*De Weg naar Boven is hobbelig
Mijn Paranormale Avonturen*

*een zoektocht naar verborgen waarheden
die de stoffelijke zintuigen overstijgen*

Zalig zij die niet gezien hebben en toch geloven!

(Johannes: vers 20, 24-29)

© Peeters Paul

1^e druk: juli 2009, 2^e druk oktober 2016, 3^e druk jan. 2021.

Uitgever: Brave New Books.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, e-mail, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

No part of this book may be reproduced, distributed or made public in any form, by print, photoprint, e-mail, world wide web, or any other means, without written permission of the author.

ISBN: 9789402101287

Ik draag dit boek op aan **mijn moeder**, zaliger gedachtenis:
*“Ik heb zoveel boeken aan u voorgelezen moe, maar...kon ik **dit**
boek nog maar eens aan u voorlezen.”*

VOORWOORD

Waarom ik mijn ervaringen met anderen wil delen.

Eerst en vooral omdat gedeelde vreugd dubbele vreugd is: ik ben zo gelukkig dat ik succesvol begin te worden in mijn zoektocht naar bewijzen van een voortbestaan na dit leven én een geestelijke wereld, dat ik dit wil delen met anderen.

Maar ook uit bezorgdheid en interesse voor de groei van anderen: via mijn ervaringen kunnen zij wellicht inspiratie en hoop krijgen, dat het de moeite is om een dergelijke zoektocht of *queste* te beginnen of voort te zetten, zeker als zij nog geen of weinig resultaten boekten. Diegenen die het bezwaar zouden opperen, dat mijn ervaringen niet per sé die van anderen hoeven te zijn, kan ik gedeeltelijk bijtreden, maar ook deels tegenspreken: de manier waarop iemand op het spoor van de grotere werkelijkheid komt, kan uitermate verschillen. Maar *alle wegen leiden naar Rome* en Rome is een werkelijkheid met vaste kenmerken. Ik bedoel hiermee, dat de ervaringen op een bepaald moment tot gelijkaardige resultaten of een gezamenlijk eindpunt moeten leiden.

Deze ervaringen kunnen wel van elkaar afwijken, omdat de eigen scheppingskracht haar invloed kan uitoefenen op de wijze waarop men iets beleeft, maar uiteindelijk leidt elke spirituele zoektocht naar de Eenheid, en die is voor iedereen hetzelfde!

Met mijn boek hoop ik een tip van de sluier op te lichten van hogere wetten dan de huidige aanvaarde *natuurwetten* en ook hoe en wanneer die tijdens mijn *queste* begonnen te werken.

Ook van het bestaan van Engelen en Meesters en hoe en wanneer die beginnen te reageren op ons. Ook dit is relatief natuurlijk en persoonsgebonden, maar wat ik ervaarde toont alleszins aan dat zij geen resultaat zijn van mijn fantasie, maar een absolute werkelijkheid.

Die resultaten kunnen niet bewezen worden volgens de huidige wetenschappelijke vereisten, maar voor mij hoeft dat niet: als Ik maar voldoende overtuigd geraak, dat er meer is tussen hemel en aarde, is mijn doel bereikt. Of dat voor een ander ook zo is, is dan

weer zijn/haar zaak en zal grotendeels afhangen van diens eigen persoonlijke ervaringen. Maar ‘als de leerling klaar is, verschijnt de Meester’, wees daar maar van overtuigd!

Ik hoop in elk geval dat ik met mijn boek uw nieuwsgierigheid aanwakker, want dit avontuur is spannender en vooral bevredigender dan een ontdekkingsstocht naar Aardse geheimen, onder meer daar de zoektocht ons in aanraking brengt met:

- liefdevolle wezens, die duidelijk het beste met ons voorhebben.
- uitzicht op eeuwig leven.
- gemakkelijke manieren om de eigen gezondheid en die van anderen te verbeteren of te herstellen.
- --gegronde hoop op een langer fysiek leven hier op Aarde.
- minder gevoeligheid voor de ups en downs van het leven.
- innerlijke rust.
- het inzicht dat *het Leven* niet uit toeval ontstaan is, maar uit een *Hoger Plan* dat te allen tijde onder controle is, hoe vreemd dit ook mag lijken wanneer men de tegenslagen bekijkt die ons kunnen treffen hier ondermaans. Om dit te kunnen begrijpen, moet men enerzijds op de hoogte zijn van de vrijheid van keuze die ons geschonken is, maar anderzijds ook van de alles controlerende *Wet van Evenwicht*.

Nu ik al een stuk kan terugkijken op de weg die ik heb afgelegd en de behaalde resultaten, overtreft de werkelijkheid mijn stoutste verwachtingen! Als ik bijvoorbeeld denk aan mijn *uittredingservaringen* én mijn *gewichtloze toestand* bij verschillende meditaties, aan de *Liefde* die ik al mogen voelen heb, eveneens tijdens meditaties, aan de dankbaarheid van mensen, als ik hun pijn of ziekte verlicht of weggenomen heb, aan de *gesprekken* met mijn vrienden van de overkant, aan de grappen die zij soms met mij uithalen, aan de schoonheid die ontluikt wanneer men met andere ogen, namelijk vanuit een hoger trillingsgetal, naar de buitenwereld kijkt... dan hoop ik dat ik uw nieuwsgierigheid voldoende geprikkeld heb om dit boek te gaan lezen.

Een opmerking over de schrijfwijze

Ik gebruik in dit boek dikwijls de tweede persoonsvorm *gij* en *ge*, i.p.v. *jij* en *je*. En ook *u* i.p.v. *jou*. Dat is dus geen toeval. Misschien vinden de meesten het wel ouderwets, maar tot mijn verdediging zou ik willen aanvoeren, dat ik met deze kleinigheid onze schone *Vlaamse* taal wil helpen beschermen! Er is hier volgens mij al teveel Noord-Nederlands in ons taalgebruik geslopen! Zoals bijvoorbeeld ook nog: *nou* i.p.v. *wel* of *ik baal er van* i.p.v. *het hangt mij de keel uit*.¹

Mijn Nederlandse lezers zullen het mij waarschijnlijk niet kwalijk nemen en het hopelijk schattig vinden, zoals zij zoveel *leuk* en *enig en aardig* lijken te vinden aan ons Belgenlandje!

Even duidelijk stellen dat ik ook van hun taalgebruik hou, vooral van het feit dat zij zo *mooi* praten en zo *beschaafd*! Maar dat belet niet dat ons Vlaams ook zijn charme heeft en dat ieder zijn eigenheid mag verdedigen nietwaar? Welnu, als *ge* het mij niet kwalijk neemt, wil ik op deze manier mijn steentje daartoe bijdragen!

Wie zelf paranormale ervaringen heeft meegemaakt en deze wil delen, of na het lezen van dit boek vragen, zinnige opmerkingen of interessante reacties heeft, kan mij bereiken via mijn e-mail adres:

peterpan2@scarlet.be.

Het boek kan besteld worden aan **22 €** bij zowat alle bekende boekhandels en webwinkels, zoals bijvoorbeeld

<http://www.bol.com> (minste verzendkosten!) en dan naar 'Brave New Books' (met 'preview'-mogelijkheid van 10 blz.).

En het is ook als e-book verkrijgbaar.

Het boek is ook opgenomen in het overzicht van alle Nederlandstalige boeken op **<http://www.centraalboekhuis.nl>** ten behoeve van de Nederlandse **boekhandels** en op **<http://boekenbank.be>** voor de Vlaamse.

De verzendkosten kunnen verschillen al naargelang waar u bestelt.

¹ Nog zo een 'schone' Vlaamse uitdrukking!

INHOUD

Inleiding:.....	blz. 1
Hoofdstuk 1: Eerste paranormale ervaringen	blz. 9
Hoofdstuk 2: Meer tussen hemel en aarde.....	blz. 21
Hoofdstuk 3: Spelen met Tijd en Ruimte.....	blz. 41
Hoofdstuk 4: Ervaringen met vorige levens	blz. 55
Hoofdstuk 5: Channelings	blz. 85
Hoofdstuk 6: Contact met overledenen.....	blz. 105
Hoofdstuk 7: Belevissen rond vaders dood en erna.....	blz. 137
Hoofdstuk 8: Persoonlijke vrijheid of niet?.....	blz. 163
Hoofdstuk 9: Voorspellende dromen-Belaging door levenden...blz.	183
Hoofdstuk10: Op zoek naar het hogere lichtwerk.....	blz. 211
Hoofdstuk 11: Opleiding tot lichtwerker.....	blz. 225
Hoofdstuk 12: De periode na juni 1998.....	blz. 263
Hoofdstuk 13: Nog meer wonderlijke ervaringen	blz. 289
Hoofdstuk 14: Wetenschap versus Spiritualiteit.	blz. 325
Epiloog:.....	blz. 353

Oktober 1986 – Hypnosecursus onder leiding van Jean-Pierre Nijsten. Ik sta telkens helemaal links op de foto (wit hemd). J.P. Nijsten is de man met de baard in het midden, die een demonstratie geeft op een liggend persoon, nauwelijks zichtbaar.

De Weg naar Boven is hobbelig

Ondertitel: Mijn Paranormale Leven

Inleiding

Al heb ik over het algemeen de indruk dat ik een tamelijk *normaal* leven leid, toch heb ik in de loop van de voorbije achtenzestig levensjaren zoveel speciale ervaringen meegemaakt, dat ik er dit boek mee kan vullen.

De reden hiervoor is, dat ik al van kleins af aan gefascineerd was door het paranormale, het geheimzinnige: *spiritisme*, het al-dan-niet bestaan van God, de reden en de eventuele zin van het bestaan, de bedoeling en de werking van het heelal. Maar één vraag torende ver boven de rest uit, en was eigenlijk de aanleiding én aanloop naar mijn zoektocht, mijn *queste*. Die alles-overheersende vraag luidde als volgt:

“Is er leven na de dood?”

Als kind al was ik diep onder de indruk van het feit dat er mensen stierven; niet dat ik al heel jong een naast familielid verloor, wat een goede reden had kunnen zijn voor die vraag. Neen, ik zag gewoon mensen wegvallen, en niet alleen oude mensen, maar ook niet-zo-oude, jonge en héél jonge. Vreselijk angstaanjagend vond ik dat. En dat niet alleen: ook de *dieren* vielen bij bosjes: opgegeten door anderen, opgegeten of doodgereden door het grootste zoogdier van allen, de mens, ...en ik dacht bij mezelf: hoe weet ik in godsnaam of ik lang ga leven of niet. En als ik jong sterf, is het dan wel de moeite om mij speciaal in te zetten gedurende dit leven? Daar leek mij maar één zinnige oplossing voor te bestaan: op zoek gaan naar bewijzen van een leven na de dood dus.

Tijdens mijn studentenjaren en de daarmee gepaard gaande pubertijd geraakte ik wat afgeleid, vooral door de studies zelf én het jacht maken op meisjes. Dat nam het grootste deel van mijn tijd in

beslag, al liet de vraag mij nooit helemaal los, en ook mijn interesse in het paranormale niet.

Maar toen ik vierentwintig werd en ondertussen getrouwd, gebeurde er iets wat mijn interesse vooral in die ene vraag sterk aanwakkerde: op een keer waren we op ons zondagse bezoek bij de *bomma*² en ik had een boek meegenomen, in de hoop dat ik wat zou kunnen lezen. *Filosofie door de Achterdeur* van *W. Weisedel*; een overzicht van de belangrijkste filosofen en hun theorie in een notendop. Wat mij in dat boek vooral opviel, was niet de constante onenigheid van visie tussen al die wijze mensen, maar één opvallende overeenkomst: *hun onvoorwaardelijk geloof in het bestaan van een ziel en dus in leven na de dood!*

Van dan af begon mijn *queste* pas echt vorm aan te nemen en ondanks de drukte van mijn eerste werkjaren, mijn gehuwd leven én de geboorte van twee dochters- besteedde ik zoveel mogelijk tijd aan het lezen van boeken over *godsdiens* en *spiritisme*.

Eerst *spiritisme*, tot ik vreselijk bang werd toen ik ervan overtuigd raakte dat er zeker *geesten* bestaan. Hogere en dus goede, maar spijtig genoeg ook lagere, en dus slechte! Toen begon ik mij op mijn slaapkamer te omringen met gewijde voorwerpen, om de boosaardige wezens op een afstand te houden. Daaruit volgde logischerwijze een studie over

Godsdiensten

Vooraf de *Oosterse* trokken mij erg aan. Het ging zover, dat ik de *Hare Krishna*-beweging met meer dan normale belangstelling ging volgen. Vooraf de boeken over het leven van *Krishna*, 5000 jaar geleden in India, trokken mij erg aan.

Krishna wordt beschouwd als een reïncarnatie van de hoogste Godheid³. De jeugdige *Krishna* werd later in mijn leven zowat het symbool voor *Het Innerlijke Kind of Het Hogere Zelf*.

² De moeder van mijn vrouw

³ Want ze hebben ook veel mindere Goden in het hindoeïsme, de leer waar de *Hare Krishna*-beweging op gestoeld is.

De Hare Krishna-discipelen leerden mij ook *mediteren*, maar dan op een manier die ik niet weerhouden heb: hun meditatie bestond uit het eindeloos *chanten* -of zingen- van de heilige namen van God/ Krishna:

“Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna Krishna, Hare Hare, Hare Rama, Hare Rama, Rama Rama, Hare Hare.”

Het bleek belangrijk te zijn om dit zoveel mogelijk keren per dag te herhalen. Voor de Oosterlingen ging het om duizenden herhalingen per dag, voor de Westering was het aantal flink ingekort, omdat ze anders bij bosjes zouden afvallen veronderstel ik. Voor mij althans was dit -zoals gezegd- geen doeltreffende methode, want ik heb op geen enkel moment ooit maar het gevoel gehad dat dit *chanten* mij dichter bij God bracht. Na enkele jaren hield ik het dan ook voor bekeken. De geschikte aanleiding voor mij leek de sluiting van hun pand in Antwerpen, waardoor wij verplicht zouden zijn om de lange weg naar *Durbuy* te nemen, waar hun *hoofdzetel*- zeg maar *kasteel*-gevestigd is. Later zou *meditatie* voor mij dé belangrijkste en ook meest bevredigende bezigheid worden in het geheel van mijn esoterische passies.

In 1976 kwam er een nieuw on-alledaags fenomeen in mijn leven:

Uittredingservaringen

Van een sensationele belevens gesproken! Dit was wel het strafste wat mij tot dan toe ooit was overkomen! Voor diegenen die nog niet van dit verschijnsel gehoord mochten hebben:

Het gaat om het verlaten van het lichaam, zodat het bewustzijn duidelijk elders is dan in het lichaam. Men noemt dat ook wel het *etherische dubbel*, of *fijnstoffelijk lichaam*. Een flink deel van de beschreven ervaringen handelt dan ook over dit onderwerp.

De meest passende benaming die ik voor die toestand gevonden heb is: het *energetische* lichaam en zo zal ik het dan ook meestal noemen als ik het er verder over heb. De fijnste ervaring die deze uittredingen teweegbrachten was het gevoel van *gewichtloosheid* of zelfs *vliegen*, wat ik regelmatig mocht ervaren.

Andere uittredingen konden ook wel eens griezelig zijn: men komt namelijk soms in een onbekende wereld terecht, die helemaal anders is dan deze grofstoffelijke, en waarin heel andere wetten gelden. Het vliegen heb ik al vermeld. Maar gewoon logisch denken bijvoorbeeld was bijna onmogelijk in die toestand. Men is zich wel bewust van zichzelf, maar blijkbaar toch met een veel onbeduidender rol voor het denken. Die uittredingen bevestigden vooral mijn vermoeden, dat de mens niet alleen maar een fysiek lichaam bezit en dat was toch wel een gigantische stap voorwaarts in mijn zoektocht naar het bewijs van een mogelijk leven na de dood! Ik herinner mij nog goed, dat ik bij mijn eerste uittreding als volwassene dacht: *“Wie zal mij in deze toestand kunnen vernietigen; ik ben niet fysiek en toch ben ik er, en hoe!”*.

Ik moet dergelijke ervaringen ook als kind gehad hebben, getuige hiervan deze twee voorvallen:

-Eén van mijn eerste herinneringen als kind, was een regelmatig terugkerend fenomeen als ik ging slapen: ik viel dan van de trap, maar werd heel zacht opgevangen door Engelen.

-een vroeger buurmeisje vertelde mij op een keer, dat ik ooit eens tegen haar verteld had, *“dat ik die nacht ergens anders geweest was, terwijl ik toch zeker was dat ik tegelijkertijd in mijn bed lag”*.

Nu ik de eerste persoonlijke aanwijzingen gekregen had, dat er wel degelijk meer is dan het zichtbare lichaam, was ik er zo goed als zeker van dat ik dan ook vorige levens meegemaakt had. Wie of wat kon mij het best helpen om daar achter te geraken? Voor mij leek dat...

Hypnose, meer bepaald het onderdeel ***regressie***.

Na een vijftal bezoeken aan J.P.N. in Antwerpen, was ik 8 levens rijker geworden, waarvan twee in *Atlantis!* En wat een levenswijsheid bracht die kennis mij niet bij. Ook daarover het vervolg verder in dit boek!

Omstreeks 1978 of '79 begon ik interesse te krijgen voor...

Astrologie en even later ook voor *kaartleggen*.

Het eerste vond ik een goede methode om in de eerste plaats mijzelf beter te leren kennen. Ik vond mezelf nogal gecompliceerd en hoopte dat de astrologie mij meer over mezelf zou kunnen ontsluiëren. Kaartleggen of –lezen leek mij de snelste manier om iets van de *toekomst* te weten te komen. Dat was ook weer zo een idee van mij: als ik kan te weten komen wat de toekomst voor mij in petto heeft, dan kan ik misschien ook mogelijke rampen voorkomen. Erg naïef misschien, maar het hielp mij ook weer om een deel van mijn angst kwijt te raken. Het lijkt voor veel lezers misschien vreemd dat ik dergelijke hulpmiddelen wilde uitproberen, maar ge moet weten dat ik een *astrologische schorpioen*² ben en die zijn nu eenmaal gefascineerd door het verborgene, het geheimzinnige en zeker het niet-alledaagse! Maar waarom ik nu juist astrologie en kaartleggen uitkoos? Laat ons zeggen dat die twee mijn pad kruisten en dat ik ze wel eens een kans wilde geven. Ik ben er altijd van uitgegaan dat ik niet hoeft te weten *waarom* iets werkt. Ik probeerde het eerst uit, en als het resultaat bevredigend was, voegde ik het toe aan mijn pakket *hulpmiddelen om meer uit het leven te halen*. Nadien kwam ik dan dikwijls toch te weten waarom bepaalde geheimzinnige onwetenschappelijke zaken toch *werken*. Alleen heb ik nooit op de wetenschap gewacht om ze toe te passen, want voor mij werden ze even nuttig en onontbeerlijk als alle *technische* apparaten en het bijbehorende gemak dat de wetenschap ons geschonken heeft en nog steeds in snellere mate en spitsvondiger schenkt. Dat komt omdat de wetenschap te zeer wordt beperkt door de eis, dat iets moet kunnen verklaard worden door het brein. Juist omdat zij het nog steeds moet hebben van logische en controleerbare verklaringen -of m.a.w. het fysieke en het lagere mentale- komt zij nog altijd tekort in haar begrip en verklaring van de aardse verschijnselen. Zij houden geen rekening met onze andere *onderdelen*: het gevoel, het hogere mentale en de ziel, die wij onder de noemer *energetisch bestaan* kunnen

2 Voor de kenners: ik heb niet alleen de zon in Schorpioen, maar ook de Ascendant én mijn *rode draad*.

rangschikken. Ook *Hamlet* zei tegen zijn vriend *Horatio*: "*Er is meer tussen hemel en aarde dan gij in uw filosofie kunt vermoeden.*" Een ander onwetenschappelijk verschijnsel dat op mijn levenspad kwam, was...

Magnetisme.

Al weet ik niet meer bij benadering te zeggen wanneer, in elk geval werd ik er door enkele helderzienden kort na mekaar op gewezen dat ik over *genezende handen* zou beschikken. *Goed, en wat dan?* Dit was iets dat mij helemaal nog niet bezig gehouden had en waar ik geen zier van af wist. Het antwoord kwam in de vorm van een vrouw, die die gave al vele jaren bezat, en die ik mocht begeleiden op haar *patiënten-bezoek*. Op een keer kon zij door omstandigheden niet meer in deze streek komen *werken*, en droeg zij dus haar *cliënteel* aan mij over. Dat was wel even schrikken, want ik vond dat ik nog helemaal niet klaar was voor de taak. Maar zoals met alles het geval is, baart oefening kunst en werd ik krachtiger in het overbrengen van *helende energie* en het wegtrekken van *negatieve energieën*.

Langzaam maar zeker ontwikkelde ik mijn eigen persoonlijke methode en ook een theorie rond dit fenomeen én trouwens rond vele andere onwetenschappelijke ervaringen die ik mocht beleven.³ In elk geval vind ik dit magnetisme een prachtig *geschenk* (letterlijke betekenis van het woord *gave* nietwaar) waarmee ik al veel mensen heb kunnen helpen.

Het zou echter nooit in mij opkomen om deze gave verkeerd te gebruiken⁴, omdat ik er van overtuigd ben dat "*what goes around comes around*" en ik van hetzelfde laken een broek zou krijgen als ik dat wel deed. Dit brengt mij op één van de belangrijkste ontdekkingen van mijn zoektocht:

³ En die ik in de loop van het boek een beetje wil trachten te verduidelijken.

⁴ Toch zijn er blijkbaar mensen die dat duidelijk wél doen; denk maar aan *voodoo* en zwarte *magie*. Die hebben blijkbaar nog niet gehoord van deze Wet van Oorzaak en Gevolg, of...ze geloven er niet in!

De Wet van Oorzaak en Gevolg.

In het Oosten noemen ze dit de *Wet van Karma*. Ik gebruik momenteel liever de term: *Wet van Evenwicht*. Dit is volgens mijn bescheiden mening de allesomvattende Wet die alle natuurkrachten beheerst en waar *Einstein* zo hartstochtelijk naar op zoek was en tot zijn grote spijt nooit heeft gevonden. Al is hij er volgens mij heel dicht bij gekomen met zijn formule: $e=mc^2$. Maar daarover meer in de loop van dit boek⁴!

Wel moet ik de lezer er nog even voor waarschuwen, dat er weinig *chronologie* moet gezocht worden in de beschreven ervaringen. In de loop van de voorbije jaren heb ik wel belangrijke ervaringen schriftelijk genoteerd en daarvan zal dan ook een datum vermeld worden. Van andere is dat echter niet het geval. Om die reden heb ik mijn avonturen liever meer per *rubriek* gerangschikt.

Of u gelooft dat deze voorvallen waar zijn of niet, moet ik noodgedwongen aan elk van u overlaten. Zelf kan ik met de hand op het hart zweren dat niets ervan verzonnen is of zelfs aangedikt. Op mijn eerste communiezieltje verklaar ik hierbij plechtig dat dit de waarheid is en niets dan de waarheid, zo helpe mij God! Waarschijnlijk zullen er onder u zijn, die straffere zaken hebben meegemaakt? Wel dan, dat ze dan ook maar eens een boek schrijven, zo krijgt de oppervlakkige mensheid eens wat meer te zien dan de dagelijkse kost die zij voor lief hebben genomen en gaat hun horizon zich ook wat verbreden, wat de wereld alleen maar ten goede kan komen. En dan horen ze het ook eens van een ander: des te meer mensen naar buiten komen met hun ervaringen die niet in het alledaagse passen, des te meer geloof er wel zal moeten aan gehecht worden!

Zit ge goed? Dan beginnen wij er aan...

⁴ Hoofdstuk 14, blz. 328.

Hoofdstuk 1 -EERSTE PARANORMALE ERVARINGEN.

A. GRIEZELLEN BIJ HET LEGER

Het lijkt er op dat mijn speciale ervaringen pas regelmatig begonnen voor te vallen, nadat ik dat inzicht over leven na de dood gekregen had door het boek: *Filosofie door de Achterdeur*. Het kan ook aan mijn geheugen liggen, maar ik herinner mij vrijwel geen enkel voorval van voor die periode, behalve...

Drie vreemde ervaringen tijdens mijn legerdienst.

Die legerdienst nam vrijwel het ganse jaar 1968 in beslag. Jawèl, juist het magische jaar '68 is grotendeels aan mij voorbijgegaan door die stomme militaire dienst! Nauwelijks iets gemerkt van studentenopstanden, *flower-power*, the nieuwste *Beatle-nummers*, ik heb de *Fosbury-flop* niet gezien, noch het magische verspring-record van *Bob Beamen*⁵...Gevolg, ik liep een tijdje gefrustreerd rond, maar laat ik maar bij het onderwerp blijven:

De voorvallen waar ik het hier over heb, vonden eigenaardig genoeg allemaal plaats op één en dezelfde plek: het *Carpark* van *Bensberg*, verbonden aan de kazerne van *Dellbrück*, in Duitsland, waar ik gelegerd was. Daar was ook een opslagplaats van jerrycans, gevuld met benzine, die waarschijnlijk als brandstof-depot dienst deed voor in tijd van oorlog. De jerrycans lagen buiten, in een open put van wel 30 meter bij 30. Rond die put was een gaanpad en het geheel was omheind met gewone kippendraad van ongeveer 1.80m hoog, als ik mij goed herinner. Het geheel was schaars verlicht door een gewone lamp aan een eenvoudige dunne paal op elk van de hoeken. Het depot was aan drie kanten omringd door heide, aan één kant door hangars van het Belgische leger. Voor het eerste en het derde verhaal hoeft u dat niet te weten, omdat die overdag plaatsvonden.

⁵ De Olympische spelen van dat jaar gaven 2 unieke exploten te zien die geschiedenis zouden schrijven:

Bob Beamen brak het bestaande record verspringen met bijna een meter (het zou dan ook bijna 20 jaar stand houden). *Dick Fosbury* sprong voor het eerst ruggelings over de lat bij het hoogspringen, won...en zette een nieuwe trend in.

1. Een goede manier om het roken af te leren.

Ik ben weer eens 'van wacht';⁶ het is zaterdag namiddag en prachtig weer. Binnen de omheining van het benzinedepot staat een wachthuisje, vlak bij de ingang.

Uiteraard geldt er een streng rookverbod -ook al zou de benzine zeker niet ontploffen, zelfs niet als men een sigaret tussen de jerrycans gooide natuurlijk- maar veiligheidsmaatregelen zijn nu eenmaal streng.

Omdat het weekend is, verwacht ik zeker geen controle en dus paf ik rustig een

kankerstokje, terwijl ik in het wachthokje zit, met uitzicht op het hele car-park. Na een tijdje steek ik er nog een op...en dan gebeurt het volgende: ik spring recht, gooi mijn sigaret op de grond en begin die als een dolleman uit te stampen op de gele zavelgrond! Vraag mij niet waarom, want ik weet het zelf niet! Ik heb geen enkele zeggenschap over hetgeen daar gebeurt! Als de sigaret zeker gedoofd is, ga ik verbouwereerd terug zitten op het bankje van het wachthuisje en vraag mij af of ik misschien gek aan het worden ben!

Twintig minuten later word ik afgelost. De wachtoverste vraagt aan mij of ik iets mispeuterd heb, want er is een officier mét verrekijker achterom gegaan, zeker om mij te bespieden!

Ik antwoord ontkennend en vraag hoe lang dat ongeveer geleden is. "Oh, zo 'n 20 minuten ongeveer". Ik blijf bang afwachten, zie even later de officier terugkomen, de straat oversteken, in zijn auto stappen en wegrijden. Hij had inderdaad een verrekijkerstas aan de schouder hangen. Maar hij heeft blijkbaar niet gemerkt dat ik gerookt heb en ik ben op een wonderlijke manier ontsnapt aan straf!

⁶ van de 20 keren in totaal.

2. Een griezelverhaal met mijzelf als hoofdpersonage.

Plaats van het gebeuren: datzelfde benzine-depot.

Tijd: ergens in de loop van de nacht.

Activiteit: ik loop wacht.

Wacht-lopen is eigenlijk veel gezegd: ik heb er een gewoonte van gemaakt om half-slapend, half- wakend op wacht te gaan. De uren tevoren tracht ik zoveel mogelijk te slapen; als de wachtoverste mij dan komt wekken (het wachtlokaal ligt aan de andere kant van het *car-park*), dan sta ik zo langzaam mogelijk op, maak mij traag gereed, stap als een slaapwandelaar naar mijn post en probeer al die tijd een soort *alfa-niveau* van bewustzijn aan te houden: ik weet wat ik doe en waar ik ben, maar mijn bewustzijn is niet echt alert aanwezig. Dat doe ik om de tijd sneller te laten verstrijken: bij eerdere pogingen, merkte ik dat de twee uren veel sneller passeerden, als ik op deze manier te werk ging.

Wat ik ook doe om de tijd te doden: mijn machinegeweer opspannen en de trekker overhalen, terwijl de lader met kogels in de zak van mijn overjas zit natuurlijk!.

Ik wandel dus traag over het aarden pad, mij nauwelijks bewust van wat er om mij heen gebeurt. Op een bepaald moment kijk ik door de omheining naar het struikgewas en ...zie mijn eigen pasfoto levensgroot in de struiken! Ik ben onmiddellijk klaar wakker, sus mijzelf met de gedachte dat ik wat bang was door de duisternis en dat dit fenomeen wel verdwenen zal zijn als ik terug rond het depot gewandeld ben. Maar nee hoor! Ik kom op dezelfde plaats, kijk... en zie nog steeds mijzelf (bovenste helft althans) in de struiken geprojecteerd⁷.

Dit zelfde scenario herhaalt zich driemaal.

Nadat ik ben afgelost, ga ik terug slapen in één van de twee kamers van het wachtlokaal. Ja, ik weet ook niet hoe ik de innerlijke rust kon opbrengen om dit te doen, maar ik was in elk geval niet van plan om het voorval met mijn medesoldaten te delen en voor de rest van mijn legerdienst uitgelachen te worden!

⁷ Ik realiseer mij wel dat dit niet écht is, maar een projectie van mijn *derde oog* of mijn *'geestes oog*, iets dergelijks.

Even later hoor ik gestommel in de andere kamer; de tussendeur gaat open en de wachtoverste vraagt of ik mijn machinegeweer opgespannen had: ik antwoord dat ik denk van niet en hij gaat weer weg. Het gestommel en rumoer houden aan en ik besluit om een kijkje te gaan nemen. De soldaat die mij afgelost had, is terug en heeft blijkbaar een schot gelost! Hij was voor het eerst op wacht, wat zenuwachtig, dacht op een gegeven moment dat hij iemand over de draad zag springen in het halfduister en vond er niets beters op dan zijn kogellader uit zijn zak te halen en op zijn machinegeweer te steken. Het geweer was blijkbaar opgespannen, de veiligheidspal op af en prompt schiet er automatisch een kogel uit het geweer, en slaat in in het zand op amper enkele meters van de jerrycans met benzine!

De wachtoverste spreekt met ons af dat hij de kogel zal vervangen door eentje uit de kazerne, waar hij verantwoordelijk is voor de wapens. Wat ik niet weet, is dat hij daar een flinke som voor vraagt aan de ongelukkige piot.

Enkele weken later: de groep soldaten die die dag wacht moet kloppen in het car-park komt uren te laat terug in de kazerne: zij zijn ondervraagd door het C.I.C.⁸ want er is ontdekt dat er een kogel ontbreekt in de munitiedoos van het wachtlokaal! Grote paniek! Wat is er gebeurd? De wachtoverste had gehoord dat er een controle zou komen van de wapens in de kazerne, nam de uitgeleende kogel terug uit het car-park, maar werd dan verrast door een controle op datzelfde car-park!

Gevolg: iedere soldaat op dat moment van wacht, wordt ondervraagd. Niemand weet van iets, alhoewel het verhaal van het schot de ronde had gedaan in het hoofdkwartier van de artillerie, waar ik ingekwartierd lag. Alle tachtig soldaten moeten op de hoogte geweest zijn.

Alle kameroversten worden bij de commandant geroepen en moeten een schriftelijke verklaring afleggen dat zij niets weten van de vermiste kogel. Op de koer troepen regelmatig groepjes miliciens samen en vragen de onderofficieren -wellicht op verzoek van hogehand- "hoe het toch mogelijk kan zijn dat een kogel zomaar

⁸ een soort geheime politie van het leger.

verdwijnt". Iedereen beaamt volmondig dat dat zeer straf is en onbegrijpelijk. Ik sta er bij met knikkende knieën en dank de geest van het car-park voor zijn waarschuwing, en voeg er in stilte aan toe dat hij in het vervolg wat specifiek mag zijn als hij mij nog eens iets wil duidelijk maken!

3. De ervaring met de trillende handen.

Kerstavond, enkele dagen voor mijn afzwaai en ik zit voor de twintigste keer op het car-park. Rond elf uur brengen enkele officieren het overschot van een kerstmaal voor de sukkelaars die deze Kerstnacht op wacht moeten doorbrengen.

Zodra zij vertrokken zijn, deelt de wachtoverste mee dat wij voor de rest van de nacht geen wacht meer moeten kloppen. Zo is het toch nog een beetje feest voor ons.

Na een lekker lange nachtrust, sta ik als tweede op en zit samen met de wachtoverste in de kamer naast het slaapvertrek: hij aan zijn bureau aan het venster, ik op een stoel enkele meters van het raam verwijderd. Wij zitten beiden te lezen. Opeens beginnen mijn handen te trillen, zodanig fel zelfs dat ik het tijdschrift niet kan stilhouden. Ik kijk naar de wachtoverste, maar hij heeft niets in de gaten. Het trillen wordt erger en ik moét het blad neerleggen! Dan besef ik in een flits dat dit een waarschuwing kan zijn voor naderend gevaar, want ik had helemaal geen zeggenschap over het trillen, terwijl ik daar normaal nooit last van had.

Ik deel aan de wachtoverste mee dat ik toch maar een wachtbeurt ga kloppen, hetgeen hem enigszins verbaast, maar hij houdt mij niet tegen. Op mijn vertrouwde trage tempo maak ik mij klaar: ik trek mijn overjas aan, hang het machinegeweer aan mijn schouder, zet mijn helm op, steek de kogellader in mijn zak en...grijp juist de klink van de buitendeur vast om te vertrekken, als er een wagen het park binnen rijdt. Wij bekijken elkaar: niemand zegt een woord, maar wij denken duidelijk hetzelfde: controle van de wacht! De deur rap terug dicht! Minuten lang gebeurt er niets: het was waarschijnlijk een officier die gaan kijken is of er iemand op wacht is in het benzine-depot. Na een

tiental minuten horen wij de wagen terugkomen. Hij rijdt buiten zonder commentaar. Oef! De kerststemming heeft blijkbaar toch nog een goede invloed gehad op deze overste!

Moraal van het verhaal: als ge eindelijk beseft dat ge verwittigd wordt voor naderend gevaar, reageer dan ook passend, namelijk: zo snel mogelijk!

Waar had ik dit soort bescherming aan te danken? Ook al bleken de waarschuwingen in twee van de drie gevallen niet effectief genoeg -al zal dat wel meer aan mijn eigen onbegrip over dergelijke verschijnselen te wijten zijn dan aan de tekortkomingen van mijn *helpers*.

Was het mijn engelbewaarder, mijn *gids*, een overleden familielid, mijn eigen *Hogere Zelf*?

Of ... was het misschien de geest van een milicien die op die plaats om het leven gekomen was? Mogelijk, want ik heb inderdaad volgend verhaal horen vertellen:

Enkele jaren tevoren wou een soldaat een grap uithalen met een vriend die op een nacht de wacht hield in datzelfde benzine-depot. Hij kwam naderbij geslopen, de soldaat-op-wacht hoorde iets, riep "*Halt of ik schiet*". De vriend lachte binnensmonds, kwam nog wat naderbij geslopen, de ander riep nog tweemaal "*Halt of ik schiet*", kreeg geen antwoord en schoot de grappenmaker morsdood.

Hing de geest van deze soldaat daar nog steeds en doodde (toepasselijk woordgebruik!) die zijn tijd door andere soldaten -zoals mij- te waarschuwen? Ik weet niet of mijn collega's gelijkaardige ervaringen hebben meegemaakt: ik heb nooit over de mijne durven spreken en zelf ook niets in die aard van anderen vernomen.

Zeker tien jaar later heb ik nochtans mijn verhaal aan *Zondagsblad*⁹ verteld, dat er een uitgebreid artikel aan wijdde. Ook op die publicatie heb ik nooit reactie gehad, zodat ik vermoed dat ik de enige ben die iets dergelijks meegemaakt heeft op die plaats. Misschien moet ge toch enige *aanleg* hebben voor dit soort ervaringen? Een soort zesde zintuig, ofwel krijgen de meeste mensen

⁹ Zondagsblad was in die tijd de weekend-uitgave van de krant *Het Volk*.

hier niet mee te maken, omdat ze te erg zouden schrikken en het hen meer goed dan kwaad zou doen? Ik moet zeggen dat ik op dat gebied niet gauw uit mijn lood geslagen ben: ik ben niet voor niets een driedubbele Schorpioen en die houden nu eenmaal van sensatie! Al geef ik toe dat sommige dingen ook mij wel eens de stuipen op het lijf jagen, zoals geesten bijvoorbeeld, zoals ik in de inleiding al toegaf. Gelukkig heb ik er nooit één gezien, -tenzij tijdens een van mijn uittredingsavonturen- maar dan zijt ge zelf een geest, dus dan valt het niet op! In feite zien de gewone mensen -de stoffelijke wezens- er dan doorzichtig uit -én dus spookachtig- en de geesten niet. De omgekeerde wereld dus!

JE HOUDT HET NIET VOOR MOGELIJK

MIJN eerste contact met Paul Peeters is via de telefoon. Met veel gretigheid vertelt hij me, dat hij graag langs zou komen om zijn eigen verhaal te vertellen. Een ongebruikelijk verzoek, waarvoor hij zelf nog steeds geen verklaring heeft gevonden en dat hem precies daardoor blijft fascineren. Mijn tweede contact is bij mij thuis. Als Paul Peeters zich in de zetel heeft neergelaten, twijfelt hij erin.

„Ik zou het heel graag kwijt willen”, vertelt hij me. „maar ik blijf enigzins bang voor de reactie van mensen uit mijn omgeving. Je wordt al snel beschouwd als iemand bij wie er 'een paar op de loop zijn'. De meeste mensen hebben te weinig voorstellingsvermogen om te kunnen accepteren, dat ons vaak dingen overkomen, waarvoor de wetenschap momenteel nog geen rimpeling uitleg kan verstrekken. In de toekomst... Ja, dan wel. Maar ondertussen worden bepaalde onbegrijpelijke toestanden door iedereen gemakkelijk weggevoeld. Zenuwen' beweert maar dan. En toch blijf ik erbij dat ik gedurende mijn legerdienst verschillende onverklaarbare avonturen heb beleefd.”

„Deze avonturen waren geen 'op zichzelf staande situaties'. Als je ze op een rijtje zet, vormen ze eenzelfde situatie.”

„Zo heeft elke belevenis zich voorgedaan telkens als ik op wacht stond. Het

'iemand' ertoe gedwongen de sigaret op de grond te gooien en uit te stampen. Terwijl ik met mijn schoen de stierjes tabak plak trapte, begreep ik niet waarom ik dat deed, noch wat me overkwam. Er was geen enkele reden om ze uit te drukken.”

Pati een kwartier later kreeg Paul een verklaring voor zijn onverklaarbaar gedrag: „Ik werd door een andere milicien afgeleid. Die vertelde me, dat een hoge piet in het gesiep op specifieke was gekomen en, mer de laatste tien minuten vanuit de verte in de gaten had gehouden door zijn verrekijker.”

Een geheimzinnig 'bewaarsengal' had hem dus behouden voor bestraffing.

De pasfoto in de struiken

„De volgende keer dat ik op wacht stond, gebeurde er weer iets vreemds. Het moest toen zowat de achtste of negentiende keer geweest zijn, dat ik wacht moest kloppen. Dit voeg ik er maar aan toe om te verduidelijken dat ik de omgeving ondertussen goed had leren kennen en precies wist hoe elke struik of boom er uitzag. Veel licht was er niet en ik voelde me erg slaperig, zodat ik me moest inspannen om wakker te blijven. Plotseling werd mijn aandacht getrokken door een struik die wat verdiep stond.

Paul Peeters over zijn merkwaardig visioen.

„Geheimzinnig visioen redde mijn leven”

De speciale bewaarsengal van Paul Peeters

beveendende was, dat ik die rare feiten altijd op eenzelfde plek beleefde.”

En die plaats bevond zich honderden kilometers van Paul Peeters' woonplaats verwijderd, meer bepaald in een bosland Duitsland: „Op zekere dag stond ik op wacht bij het munitiedepot. Dat was een aangename taak omdat dit depot zich in een rustige omgeving bevond. Toch was het niet volkomen ongevaarlijk om er wacht te houden, omdat op die plaats duizenden liter benzine waren opgeslagen.”

„Natuurlijk mochten we daarom niet roken als we van wacht waren. Maar je weet hoe dat gaat: om de tijd te verdrijven, staken we rookaf en toe een verboden sigaret op.”

„Het was die dag niet mijn eerste sigaret, wel de laatste. Want nauwelijks had ik een keer gehaald of ik werd door een onzichtbaar 'lets' of

In deze struiken heeft de darter nog Paul Peeters een visioen.

Door de omheining heen zag ik in het struikgewas mijn eigen pasfoto afgebeeld staan. Natuurlijk werd ik op dat moment wel erg bang, ik begreep het niet, wendde mijn blik af en stapte verlost. Maar toen ik bij mijn terugkeer toch stiekem naar datzelfde gebiedert keek, verschenen mijn pasfoto opnieuw in die struik. En later nog een derde keer.”

Het ligt dan ook voor de hand, dat Paul Peeters zich niet meer dan gebelust voelde toen zijn opvolger hem kwam aflossen.

„Ik gaf die man mijn machinegeweer en ging in het wachtluikje op een luchtmatras datten. Maar nauwelijks had ik me neergelaid of ik hoorde in de kamer naast de mijne

rumoer en gestommel. Ik stond dus weer op en ging vragen wat er aan de hand was. Toen bleek dat mijn opvolger meende, dat iemand over de omheining was gesprongen. Hij stak daarom de Vigneron-lader, die prompt afging. Het onmogelijke gebeurde! Het machinegeweer, waarvan de veiligheidskloof altijd openstond, bleek ontgrendeld en ging af voor die andere soldaat goed en wel begreep wat er was gebeurd.

„Gebakke werd er niemand 'vervoerd'. Deballi Paul zijn verhaal, maar ingezamenegente kampe op de boerderij was het geweest ook, algeenst op een moment dat er 'beveilig' iemand net voor de loop stond.”

Kim Kilpatrick

B. ONVERKLAARBARE VOORVALLEN NA HUWELIJK

Toen ik een jaar getrouwd was -in 1971- verhuisden we van Tessenderlo naar Veerle, naar het huis waar de apotheker L.R. eerst zijn beroep uitoefende, vooraleer aan de overkant van de Vorstsebaan een nieuwe *kast van een huis* te laten bouwen.

Op die plek gebeurden volgende voorvallen:

1. Miraculeus herstel van platenspeler

Begin van de zeventiger jaren was *Uri Geller*¹⁰ enorm populair, vooral door zijn gave om lepels en vorken om te buigen, gewoon door er zachtjes over te wrijven.

Uri Geller is een Israëliet (°20/12/1946) die later naar de V.S. verhuisde. Hij beweert in zijn jeugd een ontmoeting met een UFO gehad te hebben, waardoor hij *magische krachten* kreeg. Ik geloof dat het in 1974 was, dat hij voor de Nederlandse T.V. was opgetreden in een uitzending, waarbij hij van tevoren had aangekondigd dat er veel horloges (kapotte), en bestek (intact) moesten klaargelegd worden op een tafel. Door de energie waarmee hij *werkte* zou één en ander opnieuw hersteld worden, de messen en vorken gebogen. Hij wist dit uit voorgaande ervaringen in Noorwegen en Groot-Brittanië. Hij wist ook dat hij de kijkers moest verwittigen dat er ook in hun huizen gelijkaardige fenomenen zouden kunnen optreden, zeker als er voorwerpen voor de T.V. zouden gelegd worden. Dit gebeurde inderdaad en de televisie-maatschappij die de uitzending verzorgde, werd nadien overspoeld met telefoons van opgewonden kijkers, die inderdaad met de voorspelde fenomenen geconfronteerd werden. Het was zelfs zo erg, dat de telefoonverbindingen een tijdlang uitvielen wegens overbelasting van het net!¹¹

¹⁰ *My Story - Uri Geller, het Levensverhaal van een Fenomeen* - blz. 121.

¹¹ Het strafste verhaal dat gemeld werd, was dat van een boer, die in zijn schuur een aftandse wagen had staan. Die wagen schoot tijdens de uitzending prompt in gang en reed dwars door de schuurpoort naar buiten!

Het gerucht van die ophefmakende uitzending was ook tot in België doorgedrongen, zodat Uri Geller uitgenodigd werd om ook hier een voorbeeld van zijn kunnen te komen tonen.

Bij aanvang van de aangekondigde uitzending zit ik met mijn familie dan ook met gespannen verwachtingen voor het televisietoestel. In de loop van de uitzending zeg ik nog tegen mijn vrouw: "Oh, onze pick-up is ook kapot, en die staat kort bij de T.V., dus die zal ook wel gemaakt zijn." Ik ga er naartoe, trek de hendel naar me toe en prompt begint de schijf te draaien! Algemene verbazing en hilariteit natuurlijk. Mijn vrouw zegt: "Dat is nu al zeker een maand, dat ik elke vrijdag aan het kuisen ben en telkens probeer om dat ding aan de praat te krijgen, omdat ik graag muziek speel tijdens het kuisen, maar er zat geen teken van leven meer in. En nu is die inderdaad hersteld! Hoe kàn dat nu???"

2. Baby gered van verstikkingsdood

In 1972 was mijn oudste dochter *Marjolein* geboren. In 1975 kwam er een tweede, *Erika*. Marjolein sliep in de kamer achter de onze, Erika in die naast de onze, ook aan de straatkant.

Op een nacht word ik wakker in de stellige overtuiging dat ik de baby¹² heb horen huilen. Bovendien voel ik een zeer vreemd, angstig gevoel rond mijn hart. Ik hoor nochtans niets en mijn vrouw naast mij slaapt rustig door. Dat is eigenaardig, want ik hoor slechter dan zij. Ik twijfel er dus aan of ik wel iets gehoord heb, maar dat vreemde gevoel rond mijn hart is er nog steeds.¹³ Ik besluit toch een kijkje te gaan nemen en vind mijn jongste dochter met een blauw gezicht, stikkend in haar eigen slijmen (het gevolg van een verkoudheid). Ik trek haar vlug recht aan haar armpjes, waardoor zij kan overgeven en begint te wenen. Dan komt ook mijn echtgenote

¹² Zij kan toen hoogstens 1 jaar geweest zijn.

¹³ Het leek wel alsof er mieren heel snel rond mijn hart liepen, zo ervaaarde ik dat toen.

toegesnelde, maar het gevaar is geweken! Dank u lieve engelbewaarder, of wie er ook zo goed mag geweest zijn om mij op deze eigenaardige manier te verwittigen!

Erika is op latere leeftijd nog eens gered uit een hachelijke situatie, maar daar had ik niets mee te maken. Toch vind ik het de moeite waard om ook dit verhaal even te vermelden:

Zij was eerst op een stoel geklommen en dan op het keukenblad, om snoep uit de kast te kunnen nemen. Bij het opentrekken van het kastdeurtje verloor zij echter haar evenwicht. Zij begon achterover te vallen, maar gelukkig duwde iemand haar in de rug terug recht.

Opgelucht zei ze: *"Oef, gelukkig dat gij achter mij stond ma!"*. Ze keek om, maar er was niemand in de kamer buiten haar.

3. Het mirakel met de luifel

Aan ons toenmalig huurhuis¹⁴ was een stoffen zonnewering aangebracht, die naar believen kon uit- en ingerold worden, al naargelang het weer. De aanhechting bevond zich boven het grote uitstalraam waar ik in die tijd (1971-1977) een bankkantoor uitbaatte. Om het te bedienen moest ik gebruik maken van een stok met een haak, die paste in een ring aan de voorkant van de constructie.

Op een stormachtige nacht worden mijn vrouw en ik gewekt door vreselijk gekraak. Als ik uit het slaapkamervenster kijk, blijkt door de storm het zeil uitgerold te zijn. Het klappert op en neer in de wind en doet de ijzeren hechtingen in de muur knarsen onder al dat natuurgeweld. Ik loop naar beneden, grijp de hulpstok, ren naar buiten, maar slaag er niet in om mijn haak in de ring van het klapperend zeil te mikken. Ik bid een schietgebedje om hulp en prompt gaat de wind liggen, het zeil komt stil te hangen, ik krijg de haak in de ring en het zeil rolt uit zichzelf terug in zijn opgerolde positie. Dit alles duurt slechts luttele seconden en zodra dit gebeurd is, neemt de

¹⁴ Zie foto blz. 20.

wind weer in alle hevigheid toe. Ik sta verbluft en versuft als aan de grond genageld.

Toeval? Mogelijk, maar voor mij was dit op dat moment eerder een verhoring van mijn schietgebed, omdat het één onmiddellijk op het ander volgde: schietgebed, windstilte, rol op zijn plaats, de wind steekt opnieuw op. Vraag mij niet aan wie ik dat schietgebed gericht heb, want ik weet het niet meer en ik denk dat dat ook niet belangrijk is. Later in mijn leven heb ik ontdekt dat alles waarvan ge overtuigd zijt, waar ge écht in gelooft, ook gebeurt. Als iemand dus bijvoorbeeld zijn of haar lievelingsheilige aanroept - ongeacht wie dat is- zal diens wens in vervulling gaan, tenminste àls de persoon er écht in gelooft. Of het dan die heilige is die het werk doet, of De Wet van Oorzaak en Gevolg, of de scheppingskracht van het eigen Hogere Zelf of Innerlijke Kind, dat laat ik in het midden.

Hoofdstuk 2 - MEER TUSSEN HEMEL EN AARDE

A. Mijn eerste bewuste Uittreding.

Op 06/08/1977 verhuisde ik met mijn gezin naar een eigen woonst op de Vossenbergh in Veerle (nu Laakdal). Diezelfde nacht had ik -tegen de morgen- volgende ervaring:

Ik droom dat ik -samen met mijn vader- aan het kogelstoten¹⁵ ben naast mijn nieuwe woning. Het is vaders beurt en hij gooit de kogel in een zilverspar van mijn gebuur. Ik schrik en zeg hem dat hij voorzichtiger moet zijn, omdat ik geen ruzie wil met deze nieuwe buurman. Vader lacht mij echter uit en ik begin mij zodanig op te winden, dat ik langzaam wakker word. Blijkbaar is mijn lichaam toch nog té moe om écht wakker te worden en ik voel dat mijn linkerarm ergens tegenaan drukt. Ik kijk en schrik, want het is het raam naast mijn bed dat ik voel. Nu merk ik ook dat ik mij hoger bevind als normaal, wanneer ik gewoon in bed zou liggen.

Mijn eerste gedachte is: "Dit is een uittreding!"¹⁶

Daarna: "In deze toestand ben ik onaantastbaar en onsterfelijk!" En ook: "dit is de bevestiging dat er leven na de dood is, want ik ben niet mijn fysieke lichaam en toch voel ik mij intact en bewust!"

Mijn volgende reactie: een weesgegroetje bidden.

Ja, dit klinkt misschien absurd, maar op dat ogenblik was ik wel wat ongerust door deze nieuwe ervaring, maar niet in die mate dat ik zeer bang werd of panikeerde. Mocht dat wel zo geweest zijn, dan was ik waarschijnlijk onmiddellijk terug in mijn lichaam *getrokken*. Dat heb ik nadien immers nog ettelijke malen ondervonden: de minste geringste impuls van gevaar, of zelfs een beweging of geluid in de buurt van het lichaam, of een gevoel aan het lichaam zelf -jeuk bijvoorbeeld- zijn al voldoende om het *energetische* of *fijnstoffelijk* of *etherisch* lichaam automatisch terug te laten samensmelten met het fysieke lijf. Dit lijkt een natuurlijk mechanisme te zijn dat ingebouwd is ter zelfbescherming. Waarom dat nodig is, komt in de loop van volgende

¹⁵ Kogelstoten was één van mijn hobby's in die tijd.

¹⁶ Ik wist natuurlijk al van het bestaan van dit fenomeen af, omdat ik al over diverse paranormale verschijnselen gelezen had of er zelf mee geëxperimenteerd had. Het boek *Uittredingen* van Robert Monroe had ik toen zeker al gelezen en wellicht ook dat van Reinhard Fischer: *Ruimtevaart in het Psychisch Heelal*.

uittredingsavonturen nog wel aan bod. Hoé dat gebeurt ook. Dit wil ik er al wél over zeggen: de twee lichamen zijn verbonden met een soort *navelstreng* -of *astrale koord*- die ongelooflijk rekbaar is en te vergelijken met een glasvezelkabel, omdat die uit heel veel kleinere *draden* moet bestaan, want via dit kanaal blijft het *energetische* lichaam contact houden met alle delen van het fysieke, en krijgt zo alles door wat er met dit lichaam gebeurt.

Zodra ik dat weesgegroetje begin te bidden, voel ik mij langzaam achteruit en weg van het raam zweven.

Inderdaad, ik zweefde en toch voelde ik mij nog steeds mijzelf, alhoewel ik duidelijk níét mijn lichaam was op dat moment. Het voélde alsof ik in mijn gewone fysieke toestand aan het zweven ging. Toch besepte ik wel dat dat niet kon en ik merkte ook dat ik in achterwaartse richting naar dat lichaam in bed aan het terugkeren was, zonder dat ik daar iets voor hoefde te doen.

Na enkele seconden (minuten?) merk ik dat ik opnieuw waarneem vanuit mijn gewone positie in bed en vanuit mijn materiële ogen, en concludeer daaruit dat ik -als energetisch wezen- opnieuw samengesmolten ben met mijn fysieke. Toch blijkt dat niet helemaal te kloppen, want ik voel mijn benen nog in de lucht hangen en ik voél dat niet alléén, ik zie ook twee zwak lichtende staafjes op die plaats waar ik mijn benen voel hangen, in een hoek van 45 graden ongeveer ten opzichte van mijn fysiek lichaam. Daarna zakken ze langzaam, tot het moment dat ze uit het zicht verdwijnen, ik mijn fysieke benen weer kan bewegen en dus kan concluderen dat mijn energetische ik weer helemaal terug samengesmolten is met mijn fysieke.

Door deze nieuwe sensatie had ik heel weinig genoten van het gevoel van gewichtloosheid, dat er duidelijk geweest was. Maar dat gemis zou ik ruimschoots goedmaken bij mijn volgende uittredingen! Het meest verwarrende aan mijn uittredingen was meestal het besef van *dubbel* te bestaan: hier èn daar! Toch leerde ik mettertijd om die gedachte uit mijn hoofd te bannen, want het bleek al voldoende om aan mijn grofstoffelijke lichaam in bed te *denken* om vliegensvlug teruggetrokken te worden -door de *navelstreng*- naar dat fysieke lijf. Van een perfect veiligheidssysteem gesproken! Men kan het best vergelijken met een duiker van vroeger, die ook met een kabel verbonden was met het schip. Als er dan gevaar dreigde gaf hij een ruk aan de kabel en haalde men hem op. Alleen is dit honderdmaal verfijnder en efficiënter natuurlijk!

Aan wie dus uit angst niet durft te proberen om ook eens een uittreding mee te maken kan ik dit alvast als geruststelling meegeven: het is veel moeilijker om wég te blijven van uw -grofstoffelijk- lichaam, dan om er terug naartoe te geraken!

Dit was dus mijn eerste uittreding, maar in de loop van de volgende jaren zouden er nog tientallen volgen. Spijtig genoeg heb ik deze bijlange na niet allemaal op papier vastgelegd, zodat ik mij tot de belangrijkste dien te beperken. Verder in het boek zal ik ook enkele tips geven die kunnen helpen om een uittreding te beleven.

B. Een uittreding als argument

Kort na mijn eerste uittreding heb ik opnieuw iets dergelijks meegemaakt, namelijk op 13 september 1977. Ik heb er geen details van vermeld, maar blijkbaar had ik de avond tevoren bezoek van twee *getuigen van Jehova*. Met die mensen kon ik heftige en verhitte discussies houden, omdat ik het helemaal niet eens was met hun zienswijze. In mijn ogen waren zij veel te kortzichtig in hun visie en ik durfde hen zelfs *de schriftgeleerden van deze tijd* noemen. Niet zozeer om hen er aan te herinneren wat Jezus over de Farizeeërs en de schriftgeleerden zei. Namelijk, dat zij witgekalkte graven waren, omdat zij wel vooraan in de synagoge gingen zitten voor het oog van de mensen, maar uit het zicht veel minder christelijk leefden. Ik vond alleen maar dat zij dwaalden door teveel met hun verstand de Bijbelteksten trachten te begrijpen. Door deze te analyseren, liepen zij duidelijk het gevaar de kern van de zaak te missen en de bal dikwijls mis te slaan bij het interpreteren van de teksten. Zo meenden zij bijvoorbeeld dat *Het Laatste Oordeel* een éénmalig gebeuren zou zijn, waarbij iedereen samen zou geoordeeld worden en *de bokken van de schapen gescheiden worden*. Om die reden zouden Jehova-getuigen geneigd zijn om na hun dood te wachten tot dat Laatste Gericht, en hierdoor veel tijd verkwisten, die ze anders nuttig hadden kunnen doorbrengen! Ik verwees dan naar *Korinthiërs 1 vers 35-58*, en in het bijzonder naar *vers 51* en volgende:

"Ziet, ik vertel u een heilig geheim: wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in één ogenblik, in één oogwenk,

gedurende de laatste trompet. Want de trompet zal klinken en de doden zullen onverderfelijk worden opgewekt en wij zullen veranderd worden."

Het is hun goed recht om te menen dat dit verwijst naar een algemene gebeurtenis, maar dit gegeven kan evengoed zo geïnterpreteerd worden, dat dit op elk individueel overlijden slaat.

Bovendien had ik eens een verhaaltje gelezen in één van de boeken over uittredingen in mijn bezit, waarin de uittreder op een nacht een getuige van Jehova ontmoet op het kerkhof, naast zijn graf. Op zijn vraag wat die persoon daar doet, antwoordt hij dat hij zit te wachten op het Laatste Oordeel!

Nu ik *aan den lijve* ondervonden had, dat wij inderdaad uit - minstens- twee soorten *lichamen* bestaan, was ik nog meer overtuigd dat Paulus het had over wat ik ervaren had...en dit nog vooraleer te sterven!

Daarom heb ik ook bij die tweede uittreding geschreven:

"Als was het om aan te tonen dat ik gisteren gelijk had!"

Zoals ik al eens aanhaalde, heb ik inderdaad altijd moeite gehad om -tijdens een uittreding- van mijn fysieke lichaam weg te blijven. Dat kwam doordat in die energetische toestand uw gedachten de werkelijkheid beïnvloeden. Dat doen ze volgens mij in de fysieke wereld ook, maar niet zo opvallend, omdat de reactie meestal met vertraging volgt, soms zelfs jaren later.

In die nachtelijke avonturen was dat dus niét zo en ik dacht in het begin regelmatig aan mijn dubbele bestaan -of m.a.w. aan mijn *lichaam* in de lucht en eentje in bed- met het gevolg dat mijn ik- bewustzijn terug overgeheveld werd van mijn energetische naar mijn stoffelijke lichaam in bed.

Na een tijdje ging dat wel beter en kon ik dus al eens wat langer *weg blijven*.

C. De helende werking van uittredingen

Een uittreding vond gewoonlijk plaats tegen de morgen, als ik al eens wakker geweest was, maar stil bleef liggen, in de hoop dat ik wég zou geraken. Goed warm gekleed zijn is dikwijls een pluspunt. Mijn werkwijze was meestal als volgt: rustig blijven liggen, zo weinig mogelijk nadenken, alleen af en toe de wens uiten dat ik wou vliegen, of zweven. Door de onmiddellijke scheppingskracht die ook in die toestand plaatsvindt, voelde ik dan of het zou lukken of niet: ik voelde/hoorde dan een trilling in mijn hoofd, die van heel laag brommend tot heel hoog fluitend van toon kon zijn. Als snel wist ik dat het eerste niet goed was: mijn *etherisch dubbel* deed dan moeite om uit het fysieke lichaam te komen, maar dat lukte niet omdat ik té wakker was -té *beta* zullen we maar zeggen. Meestal ging dat *brommen* zelfs gepaard met schokkende bewegingen van mijn lichaam, waardoor ik écht voelde dat het *ontsluitingsmechanisme* in werking trachtte te treden.

Dan moest ik gewoon wachten, rustig blijven ademen, en na een tijdje nogmaals wensen dat ik zou gaan vliegen/zweven. Meestal lukte dit dan na enkele pogingen, en voelde ik mij langzaam omhoog zweven, na het vertrouwde zoemende geluid te hebben gehoord.

Dikwijls beperkte ik er mij toe, om gewoon te blijven hangen, een halve meter boven mijn bed, en gewoon te genieten van het gevoel van gewichtloosheid, wat een heel ontspannende en volgens mij zelfs helende uitwerking had, ook op mijn fysiek lichaam. Soms voelde ik mij namelijk al uitgeslapen na enkele minuten uittreding, zelfs al lag ik nog maar pas in bed!

Een goed voorbeeld van dat ontspannend effect, noteerde ik tijdens de ochtenduren van 10/12/1989:

Ben even gaan rusten in bed, goed warm gekleed (trainingspak). Had al wat geslapen, toen ik mij bewust werd dat ik kon uittreden. Ik probeerde mij om te draaien om mezelf te kunnen zien liggen (mijn lichaam dus) en het lukte! Ik probeerde mezelf aan te raken, maar dat lukte niet, omdat mijn fijnstoffelijke handen gewoon door mijn fysieke heen gristen.

Toen dacht ik aan het deugddoende gevoel te kunnen zweven en onmiddellijk zweefde ik wat omhoog en voelde een zeer aangename energetische stroming door mijn hele (energetische)¹⁷ lichaam. Dit duurde maar even, wellicht omdat ik gestoord werd door onze Erika, die blijkbaar in de living hardop aan het studeren was en daarom besloot ik om er naartoe te gaan. Ik probeerde door de muur te wandelen. Eerst lukte dat niet, maar ineens stond ik zonder overgang in de living, maar met mijn rug naar E. toe. Ik voelde haar aanwezigheid achter mij, maar kon mij gewoon niet omdraaien! Toen ik toch verder moeite bleef doen, botste ik ineens tegen de hoek van de kast. Ik had de indruk dat onze Erika schrok en "Zeg!" riep, geschrokken door het rammelen van de kast. Het volgende moment lag ik al terug in mijn bed. Nadien vroeg ik aan E. of ze inderdaad de kast had horen rammelen, maar ze ontkende dat.

Heeft ze inderdaad iets gehoord, maar was ze het alweer vergeten? Of heb ik haar in haar inwendige horen roepen? Volgens *Monroe*¹⁸ kan men inderdaad communiceren met de energetische wezens die men ontmoet tijdens een uittreding en hij haalt ook enkele voorbeelden daarvan aan. Zelf heb ik dat ook verschillende keren ondervonden, zelfs al voor deze uittreding vermoed ik, want ik had toen toch al twaalf jaar diverse van die ervaringen meegemaakt. Het grofstoffelijke bewustzijn weet helemaal niets van deze *communicatie* - juist omdat het op dat ogenblik niet bewust is!- of vergeet het, net zoals men bij het ontwaken zijn meeste dromen vergeet. Voor de mensen die op dat moment sliepen en wellicht droomden dat ze met mij aan het praten waren, is dat wellicht zo. Wat mijn ervaring met Erika betreft, was het andersom: mijn energetische bewuste *hoorde* haar energetische bewuste roepen, zonder dat geen van onze beide fysieke zelden dat beseften. Zelf wist ik achteraf héél goed wat ik meegemaakt had, omdat mijn lagere bewustzijn zich volledig in mijn energetische zelf bevond, terwijl dat bij de meeste mensen in slaaptoestand alleen maar het hogere bewustzijn betreft. *Edgar Cayce*¹⁹ maakte dit onderscheid ook: hij noemde het eerste *lucide* of *helder* dromen, het tweede gewoon dromen.

¹⁷ Al voelde dat hetzelfde aan als ware het mijn fysieke lichaam dat genoot!

¹⁸ Zie voetnota 16 bladzijde 21.

¹⁹ *De slapende profeet* genoemd : leefde van 18/03/1877-03/01/1945.

Dat ontspannende effect van het zweven of vliegen bij uittredingen kan enorm rustgevend zijn en heeft dus zeker ook een helende werking op het fysieke lichaam.

Ik herinner mij eens een uittreding, waarbij ik in een open venster ging staan en mij bewust voorover liet *vallen*: ik *viel* ook, maar zo traag, dat het helemaal niet gevaarlijk aanvoelde en ik ten volle kon genieten van een soort verfrissend windje dat door elke vezel en cel van mijn *lichaam* woei.²⁰ Ongelooflijk bevrijdend, de sensatie die dat teweegbracht!

Het doet denken aan het gevoel dat men wel eens krijgt bij **rebirthing**, een ervaring die ik pas tegen eind 1990 leerde kennen. Daar wordt er via snelle ademhaling een versnelde stofwisseling opgewekt, die tot gevolg heeft dat er negatieve energie losgemaakt wordt en afgevoerd, wat ook een helend effect heeft. Waarom dat zo werkt en wat de gevolgen daarvan allemaal kunnen zijn, vertel ik u later!

²⁰ Voor zover een *energetisch dubbel* vezels en cellen heeft natuurlijk, maar zo voelde het wél aan.

D. Op zoek naar bewijzen van mijn nachtelijke uitstapjes

1. De ontmoeting met Monique, een familielid.

Hier volgt een voorbeeld van communicatie met een slapend persoon, die zich achteraf helemaal niets meer bleek te herinneren van onze *conversatie*:²¹

Op een morgen ben ik weer eens op stap: ik vlieg over de omgeving van mijn huis en passeer toevallig het huis van een tante, dat echter op dat moment niet meer bewoond is en er zelfs half afgebroken bij staat. In de situatie van dat moment echter, is het huis intact en er staat zelfs een aangetrouwde nicht buiten de ramen te kuisen.²² Ik stop en vraag of zij wil proberen om onze ontmoeting goed in zich op te nemen, zodat ze zich dit zal herinneren als zij wakker wordt. Van de rest van het gesprek herinner ik mij momenteel niets meer. Diezelfde dag bel ik haar op om te vragen of zij nog weet dat ik met haar gebabbeld heb, of dat zij die ramen heeft staan poetsen. Het antwoord is ontkennend.

Spijtig voor mij natuurlijk, want ik wilde regelmatig bewijzen aan mensen dat uittreden werkelijk bestond. De lezer zal natuurlijk begrijpen dat ik niet zomaar met iedereen ongedwongen over dit soort onderwerpen kon babbelen, tenzij ik er niet om gaf om gek verklaard te worden. Nu moet ik eerlijk toegeven dat ik zo vol was van mijn interesses en de daarbij horende ervaringen, dat ik het moeilijk vond om mijn mond niet voorbij te praten. En ik heb dat in de loop van de jaren dan ook regelmatig gedaan tegenover mensen die écht niet open stonden voor dit soort zaken, met als gevolg dat ik nu bij velen inderdaad wel de naam van een soort dorpsgek heb in mijn geboortedorp vrees ik.

Maar deze Monique kende mijn passie van het uittreden al langer, omdat ik regelmatig bij mijn neef -haar man- en haar op bezoek kwam. Dat zij in mijn verhalen geloofde durf ik echter flink te betwijfelen.

²¹ Dit is nog een voorbeeld van wat ik op bladzijde 26 heb trachten uit te leggen, n.a.v. het verhaal over mijn dochter Erika.

²² De nicht *droomde* blijkbaar over het huis in zijn vroegere staat. Vermits ik op dat ogenblik energetisch aanwezig was, zag ik het ook op die manier en niet in zijn werkelijke grofstoffelijke vorm van het moment.